

[Alfred Jensen.]

sig selv savn og udsætter sig for vanskeligheder. Derfor rejser jeg det spørgsmål, om man også i denne forbindelse er opmærksom på de lettelser, som må og skal komme som følge af de skærpede kontrolregler.

Jeg kan altså sige, at de ændringsforslag, der er stillet i betænkningen, ikke giver os anledning til bemærkninger ud over, hvad jeg nys har anført, men at vi vil anbefale til vedtagelse de to ændringsforslag, jeg på min gruppes vegne har stillet uden for betænkningen. Kun gennem bestemmelser som dem, vi her har foreslået, sikres det, at de omhandlede indkomster kommer under virkelig kontrol, så at man kommer til at svare den skat af dem, man er pligtig at yde.

Thorkil Kristensen: I sin oprindelige form indeholdt det foreliggende lovforslag visse bestemmelser, der var egnede til at vække strid. Jeg tænker navnlig på bestemmelserne om, at skattemyndighederne kunne foretage besøg på stedet og foretage undersøgelser, også hvor der ikke forelå særlige forhold, som begrundede det, altså også i tilfælde, hvor den pågældende skatteydere forhold ikke havde givet anledning til mistanke om, at der var noget, der trængte til nærmere eftersyn. Det måtte derfor være den første opgave for os i udvalget at få undersøgt, om det nu var nødvendigt at give denne ekstra beføjelse. Vi har dels ved at stille forskellige skriftlige spørgsmål, dels gennem mundtlige drøftelser søgt at få dette spørgsmål klaret.

Vi bedømmer det resultat, vi derved er kommet til, således, at det ikke var nødvendigt for at opnå den ønskede effektivisering af ligningen at gennemføre det, der oprindeligt var foreslået. Det måtte være nok at give skattemyndighederne en beføjelse til at kræve regnskabsmaterialet indsendt også i tilfælde, hvor der ikke foreligger særlige forhold, der kan begrunde en mistanke. Noget andet er, at hvis dette regnskabsmateriale giver anledning til en særlig mistanke, er der dermed også grundlag for et besøg på stedet. Det måtte derfor være vor bestræbelse at søge lovforslagets § 3 ændret således, at den kun kom til at indeholde det, der var nødvendigt, mens man, for så vidt angår besøg på stedet, blev ved det nuværende princip, hvorefter de

forhold, der kommer frem ved behandlingen af den pågældendes selvangivelse, er afgørende for, om man kan foretage opgørelse på stedet eller ej. Vi er meget tilfredse med, at vi har kunnet få lovforslaget ændret i denne retning.

Et andet punkt, der var genstand for diskussion, var bestemmelserne i den foreslåede § 8 C om adgangen til hos erhvervsdrivende at kræve oplysning om deres mellemværende med andre erhvervsdrivende. Der var her indføjlet en bestemmelse om, at dette også skulle kunne kræves med hensyn til mellemværende med ikke navngivne erhvervsdrivende. Dette var noget nyt, og det har vi nu søgt afgrænset til de tilfælde, hvor der virkelig er grund til det, gennem en bestemmelse om, at oplysninger skal kunne forlanges efter ligningsrådets indstilling i hvert enkelt tilfælde. Vi har også derved søgt at begrænse udvidelserne til det, der måtte skønnes at være nødvendigt.

Jeg skal endelig nævne et tredje punkt, hvor vi har søgt en ændring gennemført, nemlig i lovforslagets § 1, hvor der ved ændringsforslag nr. 1 er foreslået i stedet for ordet „erhvervsdrivende“ at bruge betegnelsen „skattepligtige“; det drejer sig om adgangen til hos de pågældende at forlange oplysninger om hovedposter inden for privatforbruget. Når vi har lagt vægt på, at der skulle stå „skattepligtige“ i stedet for „erhvervsdrivende“, er det, fordi der har været en vis tendens i den offentlige debat om ligningskontrollen til at opstille et skarpt skel mellem lønmodtagere på den ene side og erhvervsdrivende på den anden side. Som jeg allerede gjorde gældende ved første behandling, er der imidlertid ikke her noget skarpt skel. Ganske vist får man for lønmodtagernes vedkommende direkte oplysning om lønnen for deres hovedbeskæftigelse, men der er jo adskillige lønmodtagere, der har en del biindtægter, som man ikke på tilsvarende måde har direkte kontrol med; derfor er det rigtigt, således som det nu også er udtrykt i betænkningen, at man, når man skal tage nærmere bestemmelse om, på hvilket område denne nye beføjelse skal finde anvendelse, bestemmer, at det skal være over for sådanne grupper, hvor der er et behov for reglen; og det skal i så fald dreje sig både om lønmodtagere,